

Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Εγένετο άφνω εκ του ουρανού ήχος... ήκουον εις έκαστος τη ίδια διαλέκτω λαλούντων αυτών»

Πενήντα μέρες μετά την Ανάσταση του Χριστού και δέκα μέρες μετά την Ανάληψη Του, στο υπερώο της Ιερουσαλήμ, στο όποιο ήταν συναγμένοι όλοι οι μαθητές του Χριστού «σχολάζοντες και προσέχοντες τη δεήσει και τοις ύμνοις τοις προς τον Θεόν» (άγ. Γρηγόριος Παλαμάς), ήλθε το πανταχού παρόν Άγιο Πνεύμα και ενθρονίστηκε» σ' αυτούς, φανερώνοντας ότι δεν είναι μια απλή ενέργεια, αλλά ιδιαίτερη υπόσταση είναι το τρίτο Θείο πρόσωπο, ομότιμο και ομοούσιο με τον Πατέρα και τον Υιό. Στη διήγηση του γεγονότος της καθόδου του Αγίου Πνεύματος από τον ευαγγελιστή Λουκά υπάρχουν κάποιες σημαντικές λεπτομέρειες, οι όποιες δείχνουν το πώς και σε ποιους δρα αισθητά το Άγιο Πνεύμα. Στις λεπτομέρειες αυτές είναι ωφέλιμο ν' αναφερθούμε.

Η ξαφνική παρουσία

Το γεγονός της ελεύσεως του Άγιου Πνεύματος κατά την ήμερα της Πεντηκοστής μετέβαλε την Εκκλησία πού υπήρχε από τη δημιουργία των αγγέλων και του ανθρώπου σε σώμα Χριστού. Η Πεντηκοστή δηλαδή είναι ή γενέθλιος ήμερα της Εκκλησίας ως σώματος Χριστού. Αυτό το γεγονός, έκτος των άλλων, έχει μεγάλη σημασία για τον έλεγχο της πνευματικής εμπειρίας, διότι διαφοροποιεί τον τρόπο με τον οποίο ενεργεί το Άγιο Πνεύμα στα μέλη της Εκκλησίας πού είναι τώρα μέλη του σώματος του Χριστού από τον τρόπο πού ενεργούσε πριν από την Πεντηκοστή, καθώς και απ' τον τρόπο πού ενεργεί στους εκτός της Εκκλησίας. Το Άγιο Πνεύμα αναπαύεται στον Υιό, πού είναι ή κεφαλή της Εκκλησίας, και με το Βάπτισμα και το Χρίσμα έρχεται και κατοικεί στις ψυχές των πιστών. Οπότε, όταν κάνει αισθητή την παρουσία Του στους πιστούς, δεν έρχεται σ αυτούς από έξω, αλλά από μέσα. Ολος, άλλωστε, ο αγώνας της μετάνοιας γίνεται για να αποκαλυφθεί μέσα στην ψυχή ή πηγή του Βαπτίσματος και του Χρίσματος, πού είναι καλυμμένη από τα ψυχικά και σωματικά πάθη. Πάντως, το Άγιο Πνεύμα και τώρα ενεργεί «ξαφνικά». Η αισθητή παρουσία Του δεν μπορεί να προβλεφθεί ούτε να προγραμματισθεί. Δεν υποτάσσεται σε τεχνικές μεθόδους αποκτήσεως «πνευματικών εμπειριών», σαν κι αυτές πού διαφημίζουν κάποιες «ανατολικές θρησκείες». Είναι ελεύθερο και «όπου θέλει πνέει». Είναι πνεύμα αγάπης, χαράς, ειρήνης. Γνωρίζει και επιθυμεί το συμφέρον μας και δρα «ακαταλήπτως» σύμφωνα με την πανσοφία και την παντοδυναμία Του. Η δική μας προετοιμασία για την υποδοχή Του πρέπει να στηρίζεται στην πίστη ότι είναι αληθινός «Παράκλητος» (παρηγορητής) και ότι επιθυμεί ασύγκριτα πιο πολύ από εμάς να μας οδηγήσει «εις πάσαν την αλήθειαν». Στηριγμένοι λοιπόν σ αυτήν την πίστη πρέπει να συνηθίσουμε τον εαυτό μας να συγκεντρώνεται όπως οι μαθητές στο «υπερώο» του νου μας, και να προσεύχεται εκεί, «εν τω κρύπτω», στον Τριαδικό Θεό, πού είναι Πατέρας μας. Όταν δεν επιζητούμε μεγάλες και εντυπωσιακές εμπειρίες και ζούμε απλά και ταπεινά, δημιουργούμε τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε το Παράκλητο Πνεύμα να κάνει «ξαφνικά» αισθητή σ εμάς την παρουσία Του, αν αυτό πραγματικά μας συμφέρει.

Η κατάργηση της σύγχυσης

Το Άγιο Πνεύμα όμως δε συγκεντρώνει τους ανθρώπους στον εαυτό τους αποκόβοντας τους από την κοινωνία. Είναι Πνεύμα ενότητας. Δημιουργεί τη δυνατότητα της αληθινής και βαθιάς κοινωνίας των ανθρώπων. Το θαύμα του πρώτου κηρύγματος των αποστόλων μας δείχνει αφ' ενός μεν το πώς το Άγιο Πνεύμα σπάζει όλους τους διαιρετικούς φραγμούς πού χωρίζουν τους ανθρώπους, αφ' ετέρου δε υποδεικνύει τη

βασική μέθοδο της ποιμαντικής προσέγγισης των ανθρώπων.

Όταν οι απόστολοι γέμισαν από Άγιο Πνεύμα άρχισαν να μιλούν άλλες γλώσσες, «καθώς το Πνεύμα εδίδου αυτοῖς αποφθέγγεσθαι». Βλέπουμε δηλαδή ότι από τα πρώτα αποτελέσματα της ελεύσεως του Αγίου Πνεύματος ήταν ή κατάργηση της σύγχυσης των γλωσσών πού διαίρεσε την οικουμένη σε έθνη. Αυτό το γεγονός δημιούργησε μεγάλο θαυμασμό στο πλήθος των ετερόγλωσσων προσκυνητών της Ιερουσαλήμ. Έκπληκτος ο καθένας άκουγε στη γλώσσα του τα μεγαλεία του Θεού. Αυτό το θαύμα, μέσα από την ποιμαντική σκοπιά της Εκκλησίας, μας δείχνει το πώς ελκύεται ο άνθρωπος από το λόγο πού του μεταδίδουμε. Ο καθένας θέλει να ακούει το κήρυγμα της Εκκλησίας διατυπωμένο στη γλώσσα πού καταλαβαίνει. Περ' απ' αυτό όμως θέλει την αλήθεια της Εκκλησίας προσαρμοσμένη στα δικά του προβλήματα. Όχι παραλλαγμένη για να οικονομηθεί ή ραθυμία του· τη θέλει καθαρή και ατόφια να δίνει λύσεις στα προβλήματα του, να γεμίζει με πνευματικό νόημα την καθημερινή του πάλη με τη ζωή. Πάντως, το πρώτο «πρόβλημα» μας πρέπει να είναι το πώς θα αποκτήσουμε ακοή πού θα συλλαμβάνει τη φωνή του Αγίου Πνεύματος.

π. Θ.Α.Β.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. β' 1 - 11)

Η δωρεά του Αγίου Πνεύματος

Και ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν πάντες ὁμοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὠφθῆσαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν πάντες πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ πνεῦμα ἐδίδου ἀποφθέγγεσθαι αὐτοῖς. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνήλθεν τὸ πλήθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. ἐξίσταντο δὲ καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες, Οὐχ ἰδοῦ ἅπαντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἐγεννήθημεν; Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρῆνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεία τοῦ Θεοῦ.

Μετάφραση της Αποστολικής περικοπής

Όταν έφθασε η ημέρα της Πεντηκοστής, ήταν όλοι μαζί συνηγμένοι στο ίδιο μέρος. Και **έξαφνα ήλθε από τον ουρανό βοή**, σαν να φυσά δυνατός άνεμος, ο οποίος γέμισε όλο το σπίτι όπου καθόντουσαν. Και παρουσιάσθηκαν γλώσσες σαν φλόγες φωτιάς να διαμοιράζονται σ' αυτούς και να κάθεται στον καθένα μία, και γέμισαν όλοι από Πνεύμα Άγιο και άρχισαν να μιλούν άλλες γλώσσες, καθώς το Πνεύμα τούς έδινε δύναμη λόγου. Κατοικούσαν στην Ιερουσαλήμ Ιουδαίοι, άνδρες ευλαβεῖς από κάθε έθνος υπό τον ουρανό. Όταν έγινε ή βοή αυτή, μαζεύθηκε πλήθος και ήταν όλοι κατάπληκτοι, γιατί **ο καθένας τους άκουγε να μιλούν τη δική του γλώσσα**. Και εξεπλήσσονταν όλοι και θαύμαζαν και έλεγαν μεταξύ τους: «Δεν είναι όλοι αυτοί πού μιλούν Γαλιλαίοι; Πώς συμβαίνει λοιπόν να τούς ακούμε ο καθένας στη δική μας μητρική γλώσσα; Πάρθοι και Μήδοι και Ελαμίτες και οι κατοικούντες τη Μεσοποταμία και την Ιουδαία και την Καππαδοκία, τον Πόντο και την Ασία, τη Φρυγία και την Παμφυλία, την Αίγυπτο και τα μέρη της Λιβύης, η οποία εκτείνεται προς την Κυρῆνη, και οι εδώ εγκατεστημένοι Ῥωμαῖοι και Ιουδαῖοι και προσήλυτοι, Κρήτες και Άραβες, τούς ακούμε να μιλούν στις δικές μας γλώσσες για τα μεγαλεία του Θεού».

